

det man ikke magter, skal man lade ligge. At Staten har en meget større Forpligtelse overfor det danske Skuespil, end det har overfor Operaen, tror jeg, vi alle kan være enige om, selv om vi er nok saa uenige om, hvorledes denne Sag skal løses. Vi har et meget stort nationalt Repertoire for Skuespillets Vedkommende, men hvad har vi for Operaens? Vi har „Drot og Marsk“, „Liden Kirsten“ og „Mascarade“, dermed tror jeg omtrent, vi er færdige. Udover det er det fremmede Operaer, franske og italienske, som vi har. Men jeg maa naturligvis indrømme, at for mit Vedkommende vilde jeg meget nødig have Ord for ikke at have Interesse for Operaen. Jeg har den største Interesse for Operaen, og jeg har den største Interesse for vort Musikliv og vil altid hævde det Standpunkt, at Staten bør give et Tilskud, for at vort Musikliv kan trives paa samme Maade, som det er trivedes hidtil. Jeg betragter Skuespillet som værende af opdragende Indflydelse paa alle Mennesker. Jeg for mit eget Vedkommende har den største Kærlighed til alt, hvad der hedder Skuespil. Jeg ser meget gerne Skuespil, fordi jeg gaar ud fra — og jeg er dog en noget ældre Mand —, at det for mit Vedkommende har opdragende Virkning. Hvad Musikken angaar, fremkalder den en Nydelse, som ogsaa har sin Betydning her i Livet. Jeg hørte under første Behandling af Lovforslaget i Folketinget, hvorledes Ordføreren for Socialdemokraterne, A. C. Meyer, talte om, at naar man gik i det kongelige Teater, fik man noget af sit Livsmod igen, noget af det Livsmod, som var nødvendigt for at kunne udføre det Arbejde, som nu en Gang skulde udføres her i Livet. Jeg er fuldstændig enig med A. C. Meyer. Jeg tillægger ogsaa Musiklivet den største Betydning, men jeg har den Opfattelse, at Musiklivet kan udmærket godt og bedre drives under frie Forhold end under Statsdrift. Jeg maa altsaa paa Flertallet af mit Partis Vegne sige, at vi vil gøre alt for at bevare det kongelige Teater som Skuespilhus. Vi tillægger det den største Betydning, at man opretholder det som saadant. De andre Teatre her i København er naturligvis nødte til at opføre Stykker, som man mener i Øjeblikket tiltaler Sensationen, og alt hvad dertil hører, men det kongelige Teater har den Opgave at værne om de nationale Skuespil, som nu en Gang har deres store Betydning for Bevarelsen af vore nationale Værdier.

Jeg skal indskrænke mig til disse faa

Bemærkninger. Man vil forstaa, navnlig efter at have læst Talerne i Folketinget, at denne Sag løses neppe ved mange og store Taler her i Landstinget. Det er Handling, som kræves nu. Men jeg maa, som jeg begyndte med, i højeste Grad beklage, at der neppe er Udsigt til nogen Løsning i denne Samling. Vi er nu i August Maaned, og Samlingen slutter i September, og selv om vi gør os de mest hæderlige Anstrebninger for at komme til et Resultat, frygter jeg, at det vil blive meget vanskeligt. Mit Parti er rede til at gøre, hvad vi formaar, for at denne Sag kan løses paa tilfredsstillende Maade, og jeg skal senere tillade mig at stille Forslag om Sagens Henvisning til et Udvalg.

Helge Kjeldskov: Det foreliggende Forslag til Lov om det kongelige Teaters Deling i et Skuespilhus og et Operahus blev vedtaget af Folketinget ved tredje Behandling den 27. Juni, og dette Forslag er enslydende med et Ændringsforslag stillet af Partiet Venstre i Folketingsudvalget, efter at Udvalget i 5 Maaneder havde beskæftiget sig med Sagen. Det forekommer mig, at den udførlige Betænkning fra Folketingsudvalget, der er omdelt her i Tinget, vidner om, at Sagen har været omfattet med megen Interesse og har gennemgaaet en meget grundig Behandling i det andet høje Ting. Det er derfor saa meget mere beklageligt, at Resultatet af Folketingsudvalgets Arbejde ikke er blevet af mere afgørende, mere positiv Karakter, end Tilfældet er med det Forslag, der nu foreligger her til Behandling. Det, der præger dette Forslag, er nemlig, at det ingen Løsning bringer. Det taler kun om at muliggøre, at den endelige Løsning kan blive Indretning af en Dobbeltscene, men det udskyder hele Spørgsmaalets Afgørelse, idet Forslaget kræver, at der inden Udgangen af Rigsdags-samlingen 1919—20 forelægges Rigsdagen et Forslag om en ny Ordning af det kongelige Teaters Forhold. Denne Udsættelse af Sagen virker saa meget mere grelt, forekommer det mig, som det sker paa Trods af, at man fra alle Sider indenfor det andet høje Ting i Virkeligheden var enig om, at en Ændring i den nuværende uholdbare Tilstand var tvingende nødvendig og burde finde Sted saa snart som muligt. Det kongelige Teaters Forhold har i det hele i den sidste Menneskealder saa ofte været fremme til offentlig Debat, at jeg tror at turde sige, at en Forventning og et Ønske om Klaring af dette Forhold i Virkeligheden er rejst i